

UZASADNIENIE

Powódka M. S. w dniu 3 kwietnia 2018 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w Myszkowie) wniosła o zasądzenie od pozwanego Odlewnia (...) Spółka z o.o. w M. kwot:

- 4.045,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu w związku z chorobą zawodową;
- renty z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową w kwocie 1.171,74 zł miesięcznie, płatnej do dnia 10-go każdego miesiąca, za okres od dnia 1 listopada 2015 r. do dnia 4 maja 2020 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
- 20.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za odniesioną na skutek choroby zawodowej krzywdę.

Dodatkowo powódka zgłosiła żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za dalsze idące szkody i krzywdy z choroby zawodowej, jakie mogą się pojawić u niej w przyszłości. Ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej oraz opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, iż była zatrudniona u pozwanego i jego poprzedników prawnych od dnia 25 kwietnia 1978 r. do dnia 31 października 2015 r. na stanowiskach kierowcy suwnicy bramowej, maszynisty suwnicy, operatora suwnicy – w pełnym wymiarze czasie pracy. Następnie podniosła, iż decyzją z dnia 8 kwietnia 2015 r. (Nr NS/H. (...)-(...)) Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w M. stwierdzono u niej chorobę zawodową - przewlekłą chorobę obwodowego układu nerwowego wywołaną sposobem wykonywania pracy pod postacią zespołu cieśni nadgarstka - wymienionej w pozycji 20/1 wykazu chorób zawodowych, będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. Powódka jako przyczynę powstania u niej choroby zawodowej wskazywała pracę na stanowisku operatora suwnicy i wykonywanie czynności obciążających obie kończyny górne, zwłaszcza w stawach nadgarstkowych o charakterze ruchów monotypowych. Jednocześnie podniosła, iż z tego tytułu otrzymała odszkodowanie w wysokości 5.299,00 zł, jednakże odszkodowanie dotyczyło tylko ręki prawej, nie oceniano wówczas ręki lewej. Ponadto wskazała, iż decyzją z dnia 17 grudnia 2015 r. organ rentowy odmówił jej wypłaty odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu związany z uszkodzeniem lewej ręki. Dalej podnosiła, iż wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach przyznano jej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Wskazała, iż za okres od 1 maja 2015 r. do 31 października 2015 r. otrzymała rentę w wysokości 9.867,11 zł. Podniosła, iż w wyniku decyzji o chorobie zawodowej została natychmiast odsunięta od stanowiska pracy, wobec czego stanęła w obliczu utraty pracy nie tylko u dotychczasowego pracodawcy, ale z problemami znalezienia jakiegokolwiek innej pracy. Nadto wskazała, iż z uwagi na pogarszający się stan zdrowia zmuszona była na przejście na emeryturę pomostową w wysokości 1.328,26 zł. Odnosząc się do żądania zadośćuczynienia powódka wskazała, iż stwierdzone upośledzenie ruchów w obrębie nadgarstka wpłynęło znacząco na jej funkcjonowanie w życiu codziennym i rodzinnym. Dalej wskazała, że nie jest w stanie wykonywać wszystkich dotychczasowych podejmowanych aktywności fizycznych. Nadto podniosła, iż (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności zmienił jej dotychczasowy stopień niepełnosprawności ze stopnia lekkiego na stopień umiarkowany. (k. 2-9 akt)

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew z dnia 20 kwietnia 2018 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom podnoszonym przez powódkę, których wyraźnie nie przyznaje. Podniósł, iż powódka objęta była powszechnymi ubezpieczeniami społecznymi, zdrowotnymi oraz wypadkowymi wobec czego w ocenie pozwanego roszczenie winna kierować do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie wskazał, iż posiada aktualne ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej zawartej z (...) S.A. z siedzibą w S. i w jego ocenie powódka w pierwszej

kolejności winna kierować tam swoje ewentualne roszczenia. Następnie zaprzeczył aby był następcą prawnym innych pracodawców powódki. Zdaniem pozwanego nie ponosi on odpowiedzialności za działania, zaniechania innych podmiotów, u których powódka była zatrudniona w trakcie swojego staży zawodowego. Pozwany z ostrożności procesowej podniósł, że ponosi odpowiedzialność jedynie za okres od dnia 13 lipca 2009 r. do dnia 31 października 2015r. Ponadto wskazał, iż jego zdaniem brak jest podstaw do żądania przez powódkę wypłaty jednorazowego odszkodowania przez niego, zamiast przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Wskazał, iż powódka z chwilą przejścia na emeryturę pomostową utraciła prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ponieważ nastąpił zbieg praw do więcej niż jednego świadczenia. W ocenie pozwanego powódka w żadne sposób nie udowodniła istnienia roszczenia w zakresie renty ani zasadności wyliczenia wysokości renty uzupełniającej. Natomiast żądanie w kwestii zadośćuczynienia przez powódkę w ocenie pozwanego nie zostało w żadne sposób udowodnione zarówno co do istoty roszczenia jak i jej wysokości. Dalej wskazał, iż powódka nie wykazała istnienia związku przyczynowo-skutkowego między ruchem zakładu pracodawcy a zaistnieniem jej choroby zawodowej. Nadto wskazał, iż jego zdaniem twierdzenia o krzywdzie powódki wynikającej z przebytych zabiegów chirurgicznych nie są w żaden sposób przekonujące, gdyż powódka dalej była zdolna do wykonywania pracy, a tym samym nie odczuwała żadnych krzywd psychicznych, które uzasadniałyby żądanie zadośćuczynienia. Końcowo podniósł, iż w załączonych od pozwu przez powódkę orzeczeń wynika, iż powódka nie wymagała stałej opieki lub pomocy innej osoby w codziennym funkcjonowaniu. (k. 124-133 akt)

Pismem dnia 30 maja 2018 r. powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. oraz wniosła wniosek o mediację sądową. (k. 206-208 akt)

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Myszkowie w sprawie sygn. akt IV P 23/18 wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S.. (k. 235 akt)

Pozwana (...) S.A. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 34,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż kwestionuje powództwo w całości zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Przyznała, iż w okresie od dnia 9 kwietnia 2014 r. do dnia 8 czerwca 2015 r. łączyła ją umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej lub użytkowania mienia za szkody powstałe w związku z prowadzoną działalnością. Jednocześnie podniosła, iż nie ponosi odpowiedzialności za chorobę zawodową powstałą u powódki na skutek pracy w Odlewni (...) Sp. z o.o. w M., gdyż wynika to z polisy nr (...), w której zakres ubezpieczenia nie obejmuje szkód powstałych wskutek stanów chorobowych niewynikających z wypadku. Dalej podnosiła, iż jej zdaniem brak jest legitymacji czynnej po jej stronie, gdyż nie ponosi ona odpowiedzialności za krzywdę i szkodę powódki. Zdaniem pozwanej zobowiązaniem do wypłaty odszkodowania z tytułu stwierdzonej choroby zawodowej jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Wskazała, iż powódka nie odwoływała się od decyzji dotyczącej lewej ręki, więc w jej ocenie pozwani nie mogą ponosić negatywnych konsekwencji na skutek zaniedbań powódki. Nadto wskazała, iż w niniejszej sprawie nie można mówić o kontynuacji stosunku pracy i następstwie pracy. Zdaniem pozwanej choroba zawodowa powódki nie powstała i nie rozwinęła się jedynie w okresie pracy powódki w Przedsiębiorstwie (...) S.A. i następnie u pozwanego Odlewni (...) Spółka z o.o. w M.. W ocenie strony pozwanej powódka mimo ciężkiej nadgarstka i przebytej operacji była zdolna do pracy, gdyż powódka pomimo operacji wykonywała swoją pracę i dopiero z uwagi na możliwość przejścia z emeryturą pomostową z dniem 1 listopada 2015 r. zrezygnowała z pracy. Nadto podniosła, iż jej zdaniem tym bardziej nie można dać wiary twierdzeniom strony powodowej o znacznym ograniczeniu w życiu codziennym i rodzinnym, skoro powódka była w stanie pracować. Następnie podniosła, iż w jej ocenie dochodzona przez powódkę kwota zadośćuczynienia jest w świetle okoliczności sprawy znacząco wygórowana, gdyż strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy uzasadniał roszczenie w takiej wysokości. Co do roszczenia na przyszłość strona pozwana wskazała, iż jej zdaniem strona powodowa nie wykazała istnienia prawdopodobieństwa wystąpienia dodatkowych skutków choroby zawodowej. Końcowo powołując się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1998 r. sygn. akt II CKN

650/97 podniosła, iż dopiero od daty wydania wyroku zobowiązany do zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania pozostaje w opóźnieniu w zapłacie należnej kwoty. (k. 249-253 verte akt)

Zarządzeniem z dnia 1 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Myszkowie w związku z likwidacją IV Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Myszkowie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Zawierciu. (k. 325 akt)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. była zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w okresie od 13 lipca 2009 r. do 31 marca 2010 r., a następnie w Odlewni (...) Sp. z o.o. w M. do dnia 31 października 2015 r., w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 13 lipca 2009 r. do 31 października 2015 r. na stanowisku operatora suwnicy, w tym od 24 kwietnia 2015 r. do 24 lipca 2015 r. na stanowisku Brygadzysty Wydziału Oczyszczalni. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron na prośbę powódki.

Zatrudniając się u pozwanego powódka przebyła wstępne badanie lekarskie, zakończone wydaniem w dniu 15 czerwca 2010 r. orzeczenia lekarskiego o jej zdolności do wykonywania pracy na stanowisku operatora suwnicy, z datą ważności do 15 czerwca 2012r.

Dowód: świadectwo pracy z dnia 2.11.2015 r. k. 14 akt, zaświadczenie lekarskie -akta osobowe powódki (stanowiące załącznik do akt), zeznania świadka A. W. protokół rozprawy z dnia 19.02.2019 r. k. 311-312 akt, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 19.02.2019 r. k. 309 verte-311 akt.

Przed podjęciem pracy u pozwanego powódka była zatrudniona u szeregu innych pracodawców, u których wykonywała prace na stanowiskach: kierowcy suwnicy (w latach 1978-1997, będąc zatrudniona w (...) S.A. w M.; kierowcy suwnicy (w okresie od 3.03.1997 r. do 31 grudnia 1998 r. w czasie zatrudnienia w Odlewni (...) S.A. Oddział Zakład (...) w M.; maszynisty suwnicy (w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2003 r., w czasie zatrudnienia w (...) S.A. w likwidacji w M.; pracownika porządkowego, pakowacza (w okresie od dnia 13 stycznia 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r., w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjnym (...) w M. oraz jako kierowca suwnicy (w okresie od dnia 24 maja 2004 r. do dnia 30 czerwca 2009 r., w czasie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w M..

Dowód: świadectwa pracy M. S. k. 15-20 akt.

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2015 r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w M. wydał decyzję nr (...) o stwierdzeniu u powódki choroby zawodowej: przewlekłej choroby obwodowego układu nerwowego wywołanej sposobem wykonywania pracy pod postacią zespołu cieśni nadgarstka wymienionej w pozycji 20/1 wykazu chorób zawodowych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych.

Dowód: decyzja z dnia 8.04.2015 r. k. 21-22, 475-475 verte akt.

Decyzją z dnia 22 września 2015 r. ZUS przyznał powódce jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej w wysokości 7 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu - w kwocie 5299,00 zł.

Dowód: decyzja z dnia 22.09.2015 r. k. 23 akt., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 24-25 akt.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2015 r. ZUS odmówił przyznania jednorazowego odszkodowania w związku z pogorszeniem stanu zdrowia z tytułu choroby zawodowej.

Dowód: decyzja z dnia 17.12.2015 r. k. 29-30 akt, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 31-32 akt, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS k. 3 akt, pismo ZUS z dnia 27.11.2015r.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 czerwca 2017 r. przyznano powódce prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową poczynając od 1 maja 2015 r. na okres 5 lat. Decyzją z dnia 11 sierpnia 2017 r. ZUS przyznał powódce rentę w wysokości 1376,00 zł. Następnie w dniu 12 września 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wydał decyzje o przeliczeniu renty.

Dowód: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29.06.2017 r. sygn. akt III AUa 459/16 wraz z uzasadnieniem i opinią w sprawie k. 54-80 akt, decyzja ZUS z dnia 11.08.2017 r. k. 81-84 akt, decyzja z dnia 12.09.2017 r. k. 85-85 verte akt, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 19.02.2019 r. k. 309 verte-311 akt, decyzja z dnia 12.07.2021 r. k. 521 akt.

Decyzją z dnia 1 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. przyznał powódce emeryturę pomostową. Powódka otrzymywała emeryturę pomostową w wysokości 1328,36 zł. Natomiast decyzją z dnia 13 maja 2020 r. przyznano powódce z uwagi na osiągnięcie wieku emerytalnego od dnia 4 maja 2020 r. emeryturę w wysokości 2.507,14 zł miesięcznie.

Dowód: decyzja z dnia 1.12.2015 r. k. 86-88,546 akt, decyzja z dnia 1.03.2017 r. o waloryzacji emerytury pomostowej k. 89-90 akt, decyzje k. 541-545 akt, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 19.02.2019 r. k. 309 verte-311 akt, decyzja z dnia 13.05.2020 r. k. 547- 549 akt

Od 2011 r. powódka zaczęła odczuwać dolegliwości ze strony nadgarstków. Były to drętwienia rąk, ciągle cierpięcia oraz bóle mięśni, które występowały początkowo w nocy. Następnie bóle się nasilały. Powódka nie była w stanie utrzymać rzeczy w rękach. Powódka zgłosiła się do lekarza neurologa, od którego dostała skierowanie do sanatorium. W okresie od dnia 2 września 2014 r. do 2 września 2014 r. była leczona szpitalnie w Oddziale (...) Urazowej w M. z rozpoznaniem zespołu cieśni kanału nadgarstka prawego. Powódka miała wykonany zabieg chirurgiczny dekompresji kanału nadgarstka prawego. Natomiast w okresie od dnia 8 września 2015 r. do dnia 8 września 2015 r. była leczona szpitalnie w Oddziale (...) Urazowej w M. z rozpoznaniem zespołu cieśni kanału nadgarstka lewego. Powódka miała wykonany zabieg chirurgiczny dekompresji kanału nadgarstka lewego. Powódka cały czas leczyła rękę, miała rehabilitację, zażywała leki przeciwbólowe. Nie leczyła się psychiatrycznie. Po operacjach wymagała pomocy osób trzecich.

Dowód: dokumentacja medyczna powódki k. 91-116,307-307 verte, 361, 418, 473-474 verte akt, zeznania świadka E. S. protokół rozprawy z dnia 4.12.2018 r. k. 296 verte-298 akt, zeznania powódki protokół rozprawy z dnia 19.02.2019 r. k. 309 verte-311 akt.

Pismem z dnia 22 marca 2018 r. działający w imieniu M. S. pełnomocnik wezwał pozwanego Odlewnie (...) Sp. z o.o. w M. do zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty: kwoty 4045,00 zł tytułem odszkodowania, renty wyrównawczej z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową w wysokości po 1.171,74 zł miesięcznie płatnej do dnia 10 każdego miesiąca, za okres od dnia 1 listopada 2015 r. do dnia 4 maja 2020 r. oraz kwoty 20.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: pismo z dnia 22.03.2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania i wydrukiem ze strony Poczty Polskiej k. 117-121 verte akt.

Biegły sądowy lek. med. J. M. w swojej opinii stwierdził u powódki: zespół bólowy barku lewego, wielopoziomą dyskopatię odcinka szyjnego kręgosłupa bez objawów neurologicznych, wielopoziomą dyskopatię kręgosłupa L-S bez zespołu bólowego, zespół cieśni nadgarstka prawego pochodzenia zawodowego leczone operacyjnie w 2014 r. oraz zespół cieśni nadgarstka lewego pochodzenia zawodowego leczone operacyjnie w 2015 r. Biegły ustalił łącznie 12 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową wg pkt 193 tj. ręki prawej – 7% i ręki lewej- 5 % wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Nadto biegły wskazał, iż zespół cieśni nadgarstka powstaje na skutek intensywnego i długiego ucisku nerwu pośrodkowego, który biegnie

kanalem w nadgarstku. Jego przyczyną jest obrzęk zapalny nerwów oraz tkanek otaczających, jak również pourazowe lub zwyrodnieniowe zacieśnienia ograniczonej przestrzeni kanału nadgarstka.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii lek. med. J. M. k. 336-340 akt, opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii lek. med. J. M. k. 363 akt, opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii lek. med. J. M. k. 403-404 akt.

Natomiast biegły sądowy lek. R. H. oraz dr n. med. E. B. stwierdzili, iż wykonane zabiegi odbarczające w nerwie pośrodkowym w 2014 r. i 2015 r. powinny dać dobry efekt kliniczny, a biorąc pod uwagę, że powódka była w 2015 r. już osobą nie aktywną zawodowo, to pogłębianie się deficytów neurologicznych z tytułu cieśni nadgarstka przy schorzeniach współistniejących jest raczej mało prawdopodobne. Jednocześnie biegli zwrócili uwagę, że u powódki współistnieje zaawansowany proces chorobowy kręgosłupa szyjnego, w wyniku którego mamy do czynienia z wielopoziomowym uciskiem struktur nerwowych, co może skutkować skargami i dysfunkcjami takimi jak zgłaszane przez powódkę i tym samym nie mieć związku z zespołem cieśni nadgarstków.

Dowód: opinia biegłego sądowo-lekarska (...) k. 422-425 akt.

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów, uzupełniając swoją wiedzę w oparciu o zeznania powódki oraz świadków. Nie ujawniono żadnych okoliczności podważających wiarygodność złożonych dokumentów, czy też zeznań. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiła również opinie sądowe. W ocenie Sądu sporządzona przez biegłych opinie są logiczne, jasne, wnikliwie oraz fachowe i nie budzą wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego. Sąd nie dopatrywał się przy tym w treści opinii żadnych luk i sprzeczności. Biegli dysponują stosowną wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym ze swych dziedziny, sporządził opinię w sposób wyczerpujący Pełnomocnicy stron nie złożyli merytorycznych zarzutów do opinii.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należało przejść do kwestii analizy samej odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Sąd miał na uwadze, że pozwany ad.1 prowadzi odlewnie, w której była zatrudniona powódka. Odlewnia jest niewątpliwie przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody - pary, gazu, elektryczności. Tym samym odpowiedzialność pozwanego nie będzie odpowiedzialnością na zasadzie winy, ale odpowiedzialnością na zasadzie ryzyka. Zgodnie bowiem z art. 435 § 1 k.c., stosowanym w niniejszej sprawie zgodnie z dyspozycją art. 300 k.p., prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Oznacza to, iż w niniejszej sprawie nie jest konieczne wykazanie winy pozwanego w spowodowaniu uszczerbku na zdrowiu powódki. Wina nie jest bowiem przesłanką odpowiedzialności pozwanego. Odpowiada on na zasadzie ryzyka, a więc za każdy przypadek powstania szkody, o ile szkoda ta pozostaje w związku z ruchem przedsiębiorstwa i o ile nie zachodzą przypadki wskazane wprost w treści art. 435 § 1 in fine k.c., a więc szkoda nie nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą pozwany nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie powódka podniosła trzy roszczenia: o odszkodowanie, o zadośćuczynienie i o rentę.

Podstawą roszczeń powódki są art. 444 i 445 k.c. Zgodnie z pierwszym ze wskazanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Natomiast zgodnie z brzmieniem art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule

poprzedzającym (art. 444 k.c.), sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Z analizy art. 445 § 1 k.c. w nawiązaniu do art. 444 k.c. wynika, iż chodzi tu o krzywdę – szkodę niemajątkową – ujmowaną, jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi). Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ale jego wysokość nie może być dowolna, ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy. Dlatego też ustawodawca wyraźnie zastrzegł, że ma to być odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia. Jest to rekompensata za całą krzywdę i przyznaje się ją jednorazowo. Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28.08.2001 r., III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Jak wynika z analizy powyższych przepisów dla uznania zasadności roszczeń powódki konieczne więc będzie wpięrow ustalenie, czy faktycznie po stronie powódki powstała szkoda. Warto dodać, że szkoda ta nie jest szkodą majątkową, ale szkodą na osobie - krzywdą. Powódka argumentowała bowiem, że doznała w wyniku pracy u pozwanego uszczerbku na zdrowiu. Oprócz analizy przesłanki powstania szkody należy następnie przeanalizować, czy szkoda ta pozostaje w związku przyczynowym z ruchem przedsiębiorstwa pozwanego, oraz wreszcie, czy nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 435 § 1 in fine k.c. wyłączające odpowiedzialność pozwanego. Ponadto należy wskazać, że odnośnie roszczenia o zasądzenie renty powódka obok samej szkody na osobie powinna również wykazać, że utraciła w związku z doznaniem tej szkody całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo że zwiększyły się jej potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość.

Odnośnie przesłanki szkody na osobie Sąd miał na uwadze, że powódka argumentowała w toku postępowania, że doznała uszczerbku na zdrowiu w związku z chorobą zawodową - zespół cieśni nadgarstków - która to choroba miała być wynikiem pracy w zakładzie pracy pozwanego. W toku postępowania Sąd ustalił, że powódka faktycznie cierpi na zespół cieśni nadgarstka prawego i lewego, a ponadto także na zespół bólowy barku lewego, wielopoziomową dyskopatię odcinka szyjnego kręgosłupa bez objawów neurologicznych, wielopoziomową dyskopatię kręgosłupa L-S bez zespołu bólowego. Należy więc przejść do analizy przesłanki ruchu przedsiębiorstwa oraz związku powstania zespołu cieśni nadgarstków u powódki z ruchem przedsiębiorstwa pozwanego. Odnośnie przesłanki ruchu przedsiębiorstwa warto dodać, że nie chodzi tu jedynie o konkretny ruch jakiejś maszyny należącej do przedsiębiorstwa, ale o samo funkcjonowanie przedsiębiorstwa, które mogło w jakikolwiek sposób oddziaływać na stan zdrowia powódki. Sąd ustalił, że powódka była zatrudniona na stanowisku kierowcy suwnicy. Warunki wykonywania pracy przez powódkę były nierozdzielnie związane z działalnością przedsiębiorstwa. Ich oddziaływanie na powódkę należy więc uznać za ruch przedsiębiorstwa pozwanego.

Wobec powyższego należy uznać, że zidentyfikowano w niniejszej sprawie szkodę po stronie powódki, a także zidentyfikowano ruch przedsiębiorstwa pozwanego. Przejść należy więc do ostatniej przesłanki w postaci istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a ruchem przedsiębiorstwa.

W celu oceny istnienia wspomnianego związku przyczynowego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych. Z ustaleń faktycznych poczynionych głównie w oparciu o te opinie wynika jednoznacznie, że schorzenia występujące u powódki powstaje w skutek intensywnego i długiego ucisku nerwu pośrodkowego. Jego przyczyną jest obrzęk zapalny nerwów i tkanek otaczających, jak również pourazowe lub zwyrodnieniowe zacieśnienia ograniczonej przestrzeni kanału nadgarstka.

Powyższe oznacza więc, że jakkolwiek w niniejszej sprawie powódka zdołała wykazać zaistnienie szkody, został także wskazany ruch przedsiębiorstwa, który tą szkodę miał spowodować, to jednak brak jest trzeciej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, a mianowicie związku przyczynowego pomiędzy ruchem przedsiębiorstwa a powstaniem szkody. Tym samym więc pozwany nie może ponosić odpowiedzialności za powstałą po stronie powódki szkodę.

Wreszcie należy stwierdzić, iż powódka nie wykazała, aby krzywda jakiej doznała w była tak duża, aby uzasadniała przyznanie zadośćuczynienia w wysokości 20.000,00 zł.

Opierając się na opinii biegłych sądowych Sąd ustalił, iż wykonane zabiegi odbarczające w nerwie pośrodkowym w 2014 r. i 2015 r. powinny dać dobry efekt kliniczny, a biorąc pod uwagę, że powódka była w 2015 r. już osobą nie aktywną zawodowo, to pogłębianie się deficytów neurologicznych z tytułu cieśni nadgarstka przy schorzeniach współistniejących jest raczej mało prawdopodobne. Jednocześnie biegli zwrócili uwagę, że u powódki współistnieje zaawansowany proces chorobowy kręgosłupa szyjnego, w wyniku którego mamy do czynienia z wielopoziomowym uciskiem struktur nerwowych, co może skutkować skargami i dysfunkcjami takimi jak zgłaszane przez powódkę i tym samym nie mieć związku z zespołem cieśni nadgarstków.

Reasumując powyższe brak jest podstaw do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego za szkodę na osobie występującą u powódki, co oznacza, że roszczenia - zarówno roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia, odszkodowania jak i roszczenie o zasądzenie comiesięcznej renty - są niezasadne i podlegają oddaleniu. Odnośnie roszczenia powódki o zasądzenie na jej rzecz comiesięcznej renty należy ponadto zauważyć, że powódka w toku postępowania nie wykazała, aby utraciła zdolność do pracy zarobkowej. Nie wykazała również, aby w związku z chorobą zawodową i zespołem cieśni nadgarstków zwiększyły się jej potrzeby, ani też, aby zmniejszyły się jej widoki na przyszłość. Wskazała ona jedynie, że ze względu na pogarszający się stan zdrowia przeszła na emeryturę pomostową. Warto jednak wskazać, że powódka powinna wykazać bowiem dodatkowo, że poniosła jakiś uszczerbek majątkowy, który może mieć również charakter *lucrum cessans*, czyli zmniejszenia się przyszłych zysków oczekiwanych przez powódkę. Jakkolwiek bowiem renta jest związana ze szkodą na osobie powstałą u poszkodowanego, to jednak już wysokość tej renty jest uzależniona od wykazania pewnego uszczerbku majątkowego. W przypadku częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej wysokość renty powinna bowiem odpowiadać różnicy między zarobkami osiąganymi przez poszkodowanego w dotychczasowym zawodzie a zarobkami, jakie mógłby uzyskać, podejmując pracę, na jaką pozwala mu aktualny stan zdrowia. Powódka nie wykazała jednak, że w obecnej sytuacji nie może osiągać tak wysokich dochodów jak te osiągnęte w zawodzie kierowcy suwnicy. Warto dodać w tym miejscu tytułem podsumowania tej części rozważań, że samo trwałe pogorszenie stanu zdrowia nie jest wystarczające dla przyznania renty z art. 444 § 2 k.c.

Mając wszystkie powyższe względy na uwadze, w punkcie 1 wyroku orzeczono o oddaleniu powództwa w całości.

W punkcie 2 wyroku, Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania na mocy art. 102 k.p.c., uznając to za zgodne z zasadami współżycia społecznego, uwarunkowanymi okolicznościami sprawy na które składa się charakter roszczenia i fakt, że roszczenie nie zawierało w sobie elementu ocennego.

Charakter zatem sprawy i subiektywne przekonanie powódki o konieczności wniesienia pozwu do sądu, w sytuacji, mogą uzasadniać zastosowanie z konstrukcji art. 102 k.p.c. (por wyrok SN z 4.11.1970, III PRN 83/70, LEX nr 14091). Subiektywne przekonanie o słuszności swego żądania w określonych sytuacjach uzasadnia skorzystanie z instytucji art. 102 k.p.c. (por wyrok SN z 4.11.1970, III PRN 83/70, LEX nr 14091, postanowienie SN z 10.07.1968, II PZ 37/68, LEX nr 13976, wyrok SN z 1.10.1974, II PR 207/74).

W tym miejscu podkreślić należy, iż ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrejonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy. W związku z tym może być podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (tak SN w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012r. III CZ 10/12, Biul.SN 2012/4/7)